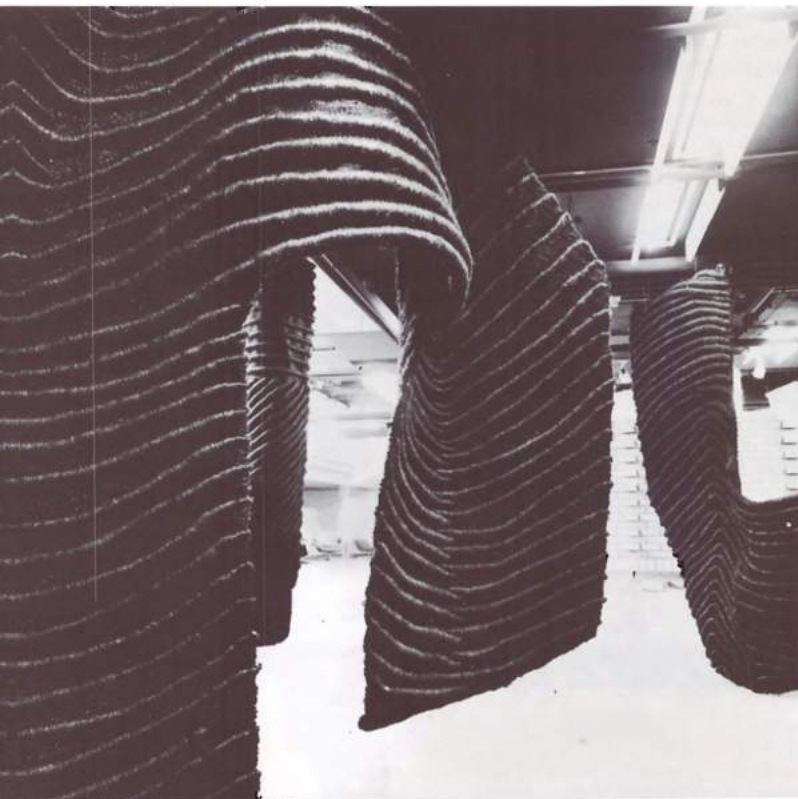

I. BUDISLAVIĆ, korska sjedala u trogirskoj katedrali

BUDINIĆ (Budnich, Budinis), Kornelije (Cornelio), arhitekt (Rijeka, 17. V. 1873 — Trst, 14. III. 1935). Studirao u Budimpešti i Grazu, živio pretežno u Trstu. Bavio se projektiranjem, istraživanjem gotičke i renesansne arhitekture, restauracijom povijesnih spomenika i arheol. iskapanjima. Sagradio je nekoliko škola (u ulicama Veronese, dell'Istria, Parini, Combi, Manna) i crkvi (Salesiana, Sacro Cuore) u Trstu, palače osiguranja u Trstu i Monfalconeu, a najznačajnije mu je djelo kapucinska crkva u Rijeci (1913) koja je nastala na temelju studija istarske gotičke arhitekture. Restaurirao je krstionicu u Piranu, crkvu Sv. Vida u Rijeci, baziliku u Gradu,

J. BUIĆ, Crno litanje

te vojvodske palače u Urbinu i Gubbiju. Istraživao je rimske iskopine u Trstu. Napisao je veći broj studija i nekoliko knjiga o arhitekturi, među kojima su mu posebno značajna djela o gotičkoj istarskoj arhitekturi i o arhitektu hrv. podrijetla Lucianu Laurani (Vranjaninu).

BIBL.: *Un quadro di Luciano Dellaurana*, Firenze 1902; *Il palazzo ducale d'Urbino*, Trieste 1904; *Dal Carnaro al Friuli*, Trieste 1928; *Progetto di restauro del Palazzo Ducale di Gubbio*, Bollettino d'arte, 1934, 3; *Gli artisti italiani in Ungheria*, Roma 1936. — *Arhitektonske studije*, Rijeka 1984.

LIT.: P. Sticotti, Cornelio Budinis, Archeografo Triestino, 1935. — A. Mutnjaković, Predgovor knjizi K. Budinich, Arhitektonske studije, Rijeka 1984. — A. Mutnjaković, Ranorenesansni grad, Zagreb 1991. A. Mut.

BUDISAVLJEVIĆ, Boško, arhitekt (Split, 15. IV. 1942). Diplomirao na Arhitektonskom fakultetu u Zagrebu 1968. i na École des Beaux-Arts u Parizu 1974. God. 1971–73. suradnik Majstorske radionice D. Galića. Sudjeluje na natječajima za spomenik U.I.T. u Ženevi (s M. Ujević, 1965) i spomenik Seljačkoj buni u Donjoj Stubici (s M. Ujević, 1970). U Kumrovcu projektira zgradu za izletnički turizam (1977). Suautor urbanističko-sociološke studije »Vrbici« (1979).

BIBL.: *Stanovanje nije oblikovanje*, Arhitektura, 1974, 149; *Pješakov kilometar*, ČIP, 1978, 299. I. IT.: A. Pasinović, Gradoubilački kraj ili gradograditeljski probaj, ČIP, 1979, 310. D. Sek.

BUDISLAVIĆ, Ivan, drvorezbar (XV. st.). Živio u Trogiru, gdje je imao radionicu. Ugovorom iz 1440. obvezao se izraditi korska sjedala od orahovine u svetištu trogirске katedrale. Sjedala su u dva niza, s bogato ornamentiranim pregradama i naslonima; odlikuju se živom obradom geometrijskog i biljnog uresa sa sitnim figuralnim umecima. Kompoziciju gotičke cjeline upotpunjuju višebojne oslikavane površine (crveno, zlatno). Većinu motiva preuzeo je iz starijega klesarstva, ali ih je oblikovao na sitnoplastički način rezbarenja u drvu. Sjedala odaju samostalnost Budislavićeva likovnog izraza koji je utjecao na rad suvremenih i kasnijih drvorezbara na Jadranu. Pripisuju mu se i četiri bočne strane korskih sjedala u splitskoj katedrali, a s djelatnošću njegove radionice stilski se povezuju jednostavnije korske klupe u dominikanskoj crkvi na Čiovu.

LIT.: C. Fisković, Drvena gotička skulptura u Trogiru, Rad JAZU, 1942, 275. — I. Fisković, Gotička kultura Trogira, Mogućnosti, 1980, 10–11. I. Fis.

BUDVA, grad u Crnoj Gori. U dukljanskoj državi B. je sjedište župe. Benediktinska crkva Sv. Marije potječe iz 840. (kasniji natpis na crkvi), a bila je vjerojatno podignuta na mjestu današnje Santa Maria in Punta. Maleni samostan, čiji se zidovi još vide, bio je smješten u Z dijelu Budve; nađen kameni natpis »ora et labora«. Od XIII. st. na istomu je mjestu bio franjevački samostan s crkvom u kojoj je bila slika *Santa Maria in Punta*; slika se danas nalazi u nadžupnoj, nekoć katedralnoj, crkvi Sv. Ivana Krstitelja. Do crkve Sv. Marije je romanička crkva Sv. Sabe opata, vjerojatno benediktinska grobna kapela.

LIT.: N. Luković, Boka Kotorska, Cetinje 1951. — I. Ostojić, Benediktinci u Hrvatskoj, I–III, Split 1963–65. R.

BUFFALINI, Andrea, tal. graditelj (XVII. st.). Podrijetlom iz Urbina. Autor projekta i drvenih modela dubrovačke katedrale koja je sagrađena na mjestu starije, stradale u potresu 1667. Crkva je tipičan primjer barokne arhitekture toga doba. S njim je u Rimu potpisao ugovor dubrovački diplomat Stjepan Gradić. Nije poznato da li je B. boravio u Dubrovniku.

LIT.: K. Prijatelj, Dokumenti za historiju dubrovačke barokne arhitekture, Tkalčićev zbornik, II, Zagreb 1958. — Horvat–Matejčić–Prijatelj, Barok. K. Plj.

BUIĆ, Jagoda, slikarica, kostimografkinja i tapiseristica (Split, 14. III. 1930). Upisala se na Akademiju primijenjene umjetnosti u Zagrebu 1949 (E. Tomašević, B. Hegedušić, K. Angeli Radovani), studirala je kostimografiju i filmsku scenografiju u Rimu (1952), diplomirala na Akademie der angewandte Kunst u Beču 1953. Do 1962. bavila se kostimografijom i scenografijom, surađivala s kazalištima u Beču, Zagrebu, Osijeku, Splitu i Dubrovniku (S. Prokofjev, *Vjenčanje u samostanu*; J. P. Sartre, *Zatočenici Altone*). Sred. šezdesetih godina posvetila se isključivo tapiseriji.

Od svojih ranih veza s grupom »EXAT 51« upućuje se prema avangardnim kretanjima. Dvodimenzionalnu tapiseriju napustila je oko 1965. i postavila svoja tkanja slobodno u prostor poput skulpture (*Fuga*, 1976; *Bijeli prostori*, 1977). Rano se inspirirala pučkim predivom Dalmatinske zagore; ono je ishodište njezina škrtoaga kolorita i karakterističnoga »grubog« tkanja. Njezine tapiserije-skulpture i reljefi slobodnih i organskih oblika često su velikih dimenzija (*Ritam III*, 1978). Inventivno spaja pučko i primarno s modernim, čime je svojemu djelu osigurala izdvojeno mjesto u suvremenoj tapiseriji. Samostalno je izlagala u Splitu, Dubrovniku,